

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 54.016 van 26 juni 1995
in de zaak A. 61.478/X-4612.**

In zake : Noëlla EVERAERTS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. VAES,
kantoor houdende te LEUVEN,
Vaartstraat 22/19

tegen :

1. het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van ZOUTLEEUW,
2. de bestendige deputatie van de provincie VLAAMS BRABANT,
3. de Vlaamse Gemeenschap.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 22 december 1994 namens Noëlla EVERAERTS werd ingediend door haar raadsman R. VAES, advocaat te Leuven, om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van Zoutleeuw van 27 april 1994 waarbij verzoekster bij wege van tuchtmaatregel van ambtswege wordt ontslagen, van, "voor zoveel als nodig", het goedkeuringsbesluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant van 16 juni 1994 en van, "voor zoveel als nodig", het "stilzwijgend goedkeuringsbesluit van de Vlaamse Regering";

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur A. VANDENDRIESSCHE, op grond van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 3 april 1995, houdende bevel tot neerlegging van het verslag en oproeping van de partijen om te verschijnen op 15 mei 1995;

Gelet op de mededeling van het verslag aan partijen;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. GEYSKENS die, loco Advocaten R. VAES, V. VAN AELST en E. CONRUYT verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat D. LINDEMANS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur A. VANDENDRIESSCHE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak reeds werden samengevat in het arrest nr. 50.170 van 14 november 1994; dat verzoekster in de voorliggende zaak hieraan de volgende gegevens toevoegt :

1.1. De beslissing van 16 juni 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant, houdende goedkeuring van het ontslag van ambtswege, wordt haar en haar raadsman toegestuurd bij brief van 13 juli 1994 en door haar ontvangen op 18 juli 1994.

1.2. Bij aangetekende brieven, verzonden op 26 juli 1994 stelt verzoekster hoger beroep in tegen de haar aangezegde goedkeuringsbeslissing van de bestendige deputatie. Zij schrijft daarin dat zij reeds voordien, namelijk op 12 juni 1994, beroep had ingesteld bij de Koning, maar dat dit beroep, wegens de nadien ter kennis gebrachte goedkeuring, "eerder voorbarig bleek".

1.3. Verzoeksters raadsman ontvangt van het kabinet van de Minister-President van de Vlaamse regering een brief van 2 augustus 1994 waarin deze mededeelt dat het beroepschrift is doorgezonden naar de Minister van Welzijn. Deze laatste erkent dat het beroepschrift op 4 augustus 1994 bij haar diensten inkwam.

1.4. Verzoekster stelt dat zij op dat beroepschrift van 26 juli 1994 geen enkele reactie heeft ontvangen binnen de termijn van drie maanden vastgesteld in artikel 53, § 3, tweede lid, van de organieke O.C.M.W.-wet, en dat zij binnen zestig dagen het voorliggend verzoekschrift heeft ingediend.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij opwerpt dat de voorliggende vordering "gedeeltelijk identiek" is aan de vordering die met de arresten nrs. 50.170 en 50.171 van 14 november 1994 werd beslecht, dat momenteel enkel "voor zoveel als nodig" ook de schorsing en vernietiging gevraagd wordt van het goedkeuringsbesluit van de bestendige deputatie en van de stilzwijgende goedkeuring van de Vlaamse regering, dat een vordering "voor zoveel als nodig" niet ontvankelijk is omdat daarmee aan de Raad van State wordt gevraagd het voorwerp van het beroep te bepalen, dat bovendien een vordering tegen de goedkeuringsbeslissing van de bestendige deputatie hoe dan ook niet ontvanke-

lijk is, omdat het beroep bij de Koning ingesteld tegen die beslissing, de beslissing waartegen beroep, uit de rechtsorde wegneemt, dat het beroep tot nietigverklaring in zijn geheel niet ontvankelijk is, dat verzoekster op 12 juli 1994 beroep heeft aangetekend tegen de stilzwijgende goedkeuring van de tuchtstrafbeslissing en op 25 juli 1994 tegen de uitdrukkelijke goedkeuringsbeslissing van de Vlaamse minister, dat zij nu voortbouwt op het door haar ingestelde beroep tegen de uitdrukkelijke goedkeuringsbeslissing, en stilzwijgend blijft over de verwerping van het beroep tegen de stilzwijgende goedkeuring (zaak beslecht door het arrest nr. 50.170), dat artikel 53, § 3, van de organieke wet aan de betrokken personeelsleden een recht van beroep verleent, dat verzoekster voor de betekening van de beslissing van de bestendige deputatie reeds gebruik had gemaakt van haar recht, dat door het instellen van dat beroep, de beslissing van de bestendige deputatie uit het rechtsverkeer verdwijnt en vervangen wordt door de beslissing van de hogere overheid, dat het "tweemaal gebruik maken van een recht op beroep" onverenigbaar is met het wezen zelf van het goedkeuringstoezicht, dat indien dit immers mogelijk zou zijn, een beslissing eerst goedgekeurd en nadien niet goedgekeurd zou kunnen worden, dat de minister op 1 augustus 1994 het beroep van verzoekster niet ontvankelijk heeft verklaard, en daarmee het besluit van de raad voor maatschappelijk welzijn definitief goedgekeurd is, dat het "rechtens ondenkbaar" is dat dezelfde beslissing nadien nog eens niet wordt goedgekeurd; dat zij besluit :

"door de betekening van het ministerieel besluit (van 1 augustus) is de termijn van zestig dagen voor het indienen van een beroep tot nietigverklaring beginnen te lopen. Het eind december 1994 ingediende beroep is dan ook laattijdig en bijgevolg onontvankelijk";

2.2. Overwegende dat de bestendige deputatie vraagt om buiten de zaak te worden gesteld, dat,

aangezien verzoekster de goedkeuringsbeslissing met een beroep heeft bestreden, de beslissing van de bestendige deputatie vervangen is door de beslissing van de bevoegde minister;

2.3. Overwegende dat de Vlaamse Gemeenschap erop wijst dat de minister op de brief van 25 juli 1994 van verzoekster, namelijk het beroep tegen de uitdrukkelijke beslissing van de bestendige deputatie, niet heeft gereageerd, omdat bij besluit van 1 augustus 1994 het eerder ingestelde beroep werd afgewezen, dat volgens de minister zij in deze zaak wel degelijk een beslissing heeft genomen, dat de beslissing van de bestendige deputatie (van 16 juni 1994) en de betekening ervan aan verzoekster (op 18 juli 1994) "deel uitmaken van het ministerieel besluit van 1 augustus 1994", dat indien de minister niet uitdrukkelijk geantwoord heeft op verzoeksters brief van 25 juli 1994, dit "onmogelijk (kan) beschouwd worden als een stilzwijgende goedkeuring van de raadsbeslissing van 27 april 1994", dat het beroep van 25 juli 1994 geen nieuw beroep is, dat het ministerieel besluit van 1 augustus 1994 de zaak beslecht heeft, en het niet beantwoorden van het beroep van 25 juli "geen rechtsgevolgen (kan) hebben";

2.4.1. Overwegende dat de Vlaamse minister van Welzijn en Gezin op 1 augustus 1994 beslist heeft dat verzoeksters beroep van 12 juli 1994 tegen de goedkeuringsbeslissing van de bestendige deputatie te laat werd ingesteld, zodat het moet verworpen worden; dat volgens de overwegingen van deze beslissing de termijn voor het uitbrengen van advies door het college van burgemeester en schepenen en voor het verlenen van goedkeuring door de bestendige deputatie, bij gebreke aan specifieke bepaling dienaangaande, overeenkomstig artikel 110, tweede lid, van de O.C.M.W.-wet, vastgesteld is op veertig dagen na toezending van de akte aan de bevoegde overheid, dat in casu de termijn van goedkeuring begin-

nen lopen is bij inkomst van het advies van het college van burgemeester en schepenen op het provinciebestuur, op 17 mei 1994, en hij afliep op 26 juni 1994, dat de goedkeuringsbeslissing van de bestendige deputatie wel genomen werd op 16 juni 1994, maar de kennisgeving ervan pas op 13 juli 1994 aan verzoekster werd verzonden, dat, aangezien artikel 110, eerste lid, van de organieke O.C.M.W.-wet het ontstaan van een stilzwijgende goedkeuring koppelt aan het verstrijken van de termijn, waarbinnen een beslissing ter kennis moet worden gebracht, er "krachtens de wet zelf", geen rekening kan gehouden worden met een beslissing die te laat wordt aangezegd, zodat het laattijdig aangezegd besluit "geen enkel rechtsgevolg kan hebben", dat het verstrijken van de termijn van goedkeuring op 26 juni 1994, zonder dat verzoekster op die dag een beslissing had ontvangen, betekent dat de tuchtstraf op die dag stilzwijgend was goedgekeurd, dat de beroepstermijn van vijftien dagen, waarover verzoekster overeenkomstig artikel 53, § 3, van de wet van 8 juli 1976 vervolgens beschikte, op 11 juli 1994 verstreek en het beroep slechts ingesteld werd op 12 juli 1994, dat het beroep aldus te laat werd ingediend, zodat het om die reden niet ontvankelijk is; dat deze beslissing bij brief van 1 augustus 1994 aan verzoekster ter kennis werd gebracht en op 4 augustus 1994 door haar werd ontvangen; dat verzoekster deze beslissing niet met een annulatieberoep heeft bestreden; dat de Raad van State in zijn arrest nr. 50.170 van 14 november 1994 dan ook vastgesteld heeft dat het feit geen annulatieberoep ingesteld te hebben tegen de beslissing van 1 augustus 1994 voor gevolg heeft dat de regelmatigheid van deze beslissing niet meer in vraag mag worden gesteld, dat derhalve voor vaststaand moet aangenomen worden dat verzoekster de wettelijke voorgeschreven beroepsprocedure niet regelmatig heeft gevolgd, zodat het beroep tegen de originele ontslagbeslissing niet ontvankelijk is;

3.4.2. Overwegende dat met de ministeriële beslissing van 1 augustus 1994 de procedure van goedkeuring van de opgelegde tuchtstraf definitief beëindigd werd; dat vastgesteld is dat de uitdrukkelijk tussengekomen beslissing van de bestendige deputatie van 16 juni 1994 waardeloos was en dat bijgevolg het ingediende beroep tegen de stilzwijgende goedkeuring niet ontvankelijk was; dat het beroep tegen de beslissing van 27 april 1994 kennelijk niet ontvankelijk is omdat verzoekster zich niet verzet heeft tegen de beslissing van 1 augustus 1994 van de minister waarbij deze, uitspraak doende over verzoeksters beroep van 12 juli 1994, onbetwistbaar heeft vastgesteld dat de formele goedkeuringsbeslissing van de bestendige deputatie van 16 juni 1994 geen enkele waarde had;

3.4.3. Overwegende dat verzoekster ook beroep instelt "voor zoveel als nodig" tegen de beslissing tot goedkeuring van de bestendige deputatie van 16 juni 1994 en tegen de stilzwijgende goedkeuring van de Vlaamse minister; dat, door de ministeriële beslissing van 1 augustus 1994 niet te bestrijden, verzoekster haar mogelijkheid om beroep in te stellen tegen de goedkeuringsbeslissing van de bestendige deputatie en de stilzwijgende goedkeuring van de minister heeft verbeurd; dat het beroep, ook wat deze onderdelen betreft, kennelijk niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig juni 1900 vijfennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	voorzitter van de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

G. BAETEMAN.